

Näete seal Kuumala werist warju
 Tasalt mööda wette kõiguvad;
 Waikne on ta nüüd, ei enam karju. —
 Wale sõbrused kõik nõnda lõpewad!

Mõlema tüdrukul tungis üks imelik wõeras
 tundmus südamesse. Naad kuulatasid weel, aga
 laulmine jäi waiku. Sellest, et kuulsid kalamehi
 weel üks teisega rääkivad, arwasid, et need ehk
 täiemalt Heidalla kurblikust loust teaksid jutustada.

„Ma tahaks ometi hea meelega weel enam
 sest asjast teada saada,“ ütles Madli; „ma ar-
 mastan muisteaja juttusi kuulda, isiaranis rahwa
 enese juust.“

Et see kaa Maret'i nõudmine oli, siis tõusid
 ülesse ja astusid kaluri urtsiku poole. Mehed
 panid väga imeks, kui äkkitselt laks nii kena,
 uhkest ehitatud tütarlast enese ees nägid seiswad.
 Esiteks arwasid naad Kuumala warju nägewad
 ja tahtsid ära jooksta, kõik maha jättes. Aga
 Madli lahke teretamine: Tere õhtut, head sõbrad!
 hüüdis neid koha tagasi ning lähikese julgustawa
 edasi-tagasi rääkimise järäl jäid naad rahuliseft
 paigale, küsisid ja andsid wastust, kuidas juhtus.
 Beened tütarlapsed andsid kaa täieliku wastuse
 kõige küsimiste peale ja siis küsis Madli, kas
 naad Heidalla lugu täitsalt teada jutustada.

„Küll ikka,“ andis Jaagi nimeline kalur
 wastuseks; „wii saa, Toom, nii kaua noodad
 kaldale, kummi ma sakstele lugu jutustan! Mii-
 pea, kui walmis olen, tulen järäle. Palun,
 tulge preilnad sinna ülesse,“ rääkis ta siis Madli
 ja Maret'i poole pöördud, „sealt wõite näha,
 kuidas see asi on juhtunud.“

„Kuidas nii?“ oli neiude küsimine.

„Noh, see on ju see saar, kus see lugu kõik
 on siindinud, ja seepärast nimetakse teda kaa
 Kandli=saareks, ning seda kalju meie ees
 Heidallani hauaks. Ei julge öösel keegi
 laewamees seia ligidalle ja kaladgi ei taha nal-
 jalt siin pool elada; meie käime kaa aina ikka
 enam lõune pool oma nootasi wälja heitmas.“

Jaak aitas tütarlasti järju mäe-kallast ülesse
 kummi wiimse kõrgema paigani, kus ta neid lahke
 asemele istuma palus, isi heitis nende lähädale
 ääre peale, töötis kätt ja näitis näpuga mere
 peale ja teiste poole tagasi waadates, algas ta:

„Seal kaugel, kuhu ma praegu näitan, on
 üks saareke, mis leff päewa ajal nagu pilwe seia
 nähtaw on. Seal elas kaa aja eest üks kena
 tütarlaps, Kuumala, otse seesamma, kes ses
 laulus on nimetud; see oli nii kauni iludusega
 ehitud, et ta kuulus oli üle kõige see maa ja
 tulid seepärast kaugelt niihästi kui ligidalt kõi-